

Samijarjeva Franca, ki je ves ta pogovor slišala, tekla je brž Maklenovim povedat, kaj bo popoldne. Pa skoro ji niso hoteli verjeti.

„Pa da ni nič pisal!“ otresal je z glavo stari Maklen.

„Pa res!“ dejala je gospodinja, „a mogoče je pa le!“

„I, sama sem ga videla in slišala,“ zatrjevala je Franca že nevoljna, da so tako maloverni, „boste videli, no.“

Vsa Maklenova hiša je bila vznemirjena. Ali bi mu šli na pošto naproti, ali bi kaj jedi pripravili, ali kaj bi — vse bi bilo dobro, pa zopet nič ni bilo prav ...

Tu pa pride Samijarjev Jaka, ki ni imel v glavi slame, k Maklenovim s svojimi harmonikami ter jim dá ta-le svēt:

„Vaš Tone misli, kako vas bo iznenadil; pa mi bomo njega še bolj. Oče, midva pojdeva do Križajevega hrasta in tam ga bova počakala in pozdravila, kakor se gre. To bo gledal!“

„Oh, pa res, ja res!“ bili so vsi zadovoljni.

In kar je Samijarjev Jaka nasvetoval, to sta s starim Maklenom tudi imenitno izpeljala.

Ko je popoldne kmalu po litanijah mladi Maklen stopal po znani poti proti domu, ter se prikazal izza ovinka že blizu Križajevega hrasta, nategne Jaka harmonike ter pozdravi Amerikanca. To so mu šla usta na smeh, staremu Maklenu pa tudi, ki je prinesel sinu v torbici pirihov! In Tone se je moral tudi smejati in smejalo se je vse pri Maklenovih ...

Kajtimar.

Narava.

Po drevesih pevci
Se vzbudili so,
Po livadah zvončki
Zazvonili so.

Pesmi pomladanje
Kroginkrog doné,
Sreče in veselja
Trepetà srcé.

Sreče in veselja
Trepetà srce,
Z mlado mu naravo
Misli se mlade ...

Gradiški.

Na polju.

Na polju solnce sije,
Na polju je pomlad,
Spet tisoč cvetek klije,
Obeta drevje sad.

Osulo se bo drevje,
Zatrli bo cvetke mraz,
In vila bo vejevje
Spet, vihra zimski čas.

Cveteča vigrad tvoja
Minila bode slej,
Že zdaj za stara svoja
Ti leta skrb imej!

Gradiški.

